

GAZETA TRANSILVANIEI

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA
1838
GHLBARITIU ȘI SFINTIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATĂȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BRAȘOV
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 200. Autorități și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 29 Inreg. Trib. Brașov S. II No. G. II. 71/942

16 Aprilie 1942

Anul 105

Tâlcul unei cărți

de V. Branisce

In teacurile tipografiei „Cartea Românească din Cluj”, vremelnic așezată la Sibiu, a apărut în anul acesta cartea d-lui Olimpiu Boitoș: „Progresul cultural al Transilvaniei după Unire”.

Lucrarea ne prezintă manifestările culturale ale Transilvaniei, realizate în două decenii de viață românească liberă. Autorul urmărește cu toată obiectivitatea științifică realizările spirituale ale acestei provincii.

Importanța bisericii, școala, învățământul superior cu bogat înzestrat sale instituții, progresul pe tărâm științific, viața literară, artele plastice, viața muzicală, mișcarea teatrală, activitatea „Astre” și rolul „Extensiunii universitare” ne sunt prezentate sobru, fără comentarii sau efuziuni lirice. D-l Boitoș se mărginește să ne arate ce s'a făcut și cât s'a făcut în cei douăzeci de ani de stăpânire românească.

Dar dincolo de grăitoare cifre și date, răsar pentru cei ce au trăit în vârtejul acestor două decenii de curate strădanii frânturi dintr'o lume dispărută. Din paginile cărții reînvie epoca eroică de după unire. Ea ne evocă amintiri dragi. Inscrise cu litere roșii, ca sărbătorile din calendar, păstrăm până astăzi în sufletele cele dintâi realizări românești din diferitele centre ale Transilvaniei.

Universitatea Daciei superioare înfiripată dintr'o neclintită vrere românească. Munca neobosită a atâtor profesori iluștri, care au ridicat din primele ceasuri prestigiul tinerei instituții. Râvna multor generații de studenți.

Mărețul „Colegiu Academic”, ridicat din temelii, vie dovadă a importanței mereu sporite a universităților.

Cea dintâi reprezentare de operă, neștersă amintire. Niciuna din cele 2667 de reprezentații ale celor 96 de opere n'a putut să egaleze nestăvilitul entuziasm dela premiera „Aidei”.

Aceste instituții au sădit și cultivat în sufletele studenților încrederea neclintită în cultul ideii naționale.

Lucrarea d-lui Boitoș, scrisă în primăvara anului 1940, urmărea să fixeze cea dintâi etapă, dintr'un nesfârșit șir de realizări transilvane.

Din păcate, evenimente năprasnice au contribuit ca ea să apară după ce o însemnată parte a Transilvaniei a fost înstrăinată, după ce în centrele noastre cele mai caracteristice viața culturală românească s'a transformat în mit.

De aceea, satisfacția pe care ar trebui să ne-o trezească această serioasă realizare din domeniul istoriei culturale nu este deplină.

Prea ne urmărește gândul că în paginile acestei cărți zac închise ca într'un sicriu atâtea elanuri, atâtea putere de viață și creație, zădărnice. Iar unele capitole ne evocă cu intensitate nostalgia paradisului pierdut.

Necazurile noastre

I. Bozdog

Rostul de gazetari ne obligă să răsfoim zi de zi tot ce se scrie în presă, să ne sesizăm de tot ceea ce interesează și frământă conștiința publică și să înregistrăm ideile și faptele menite să orienteze și formeze această conștiință. Chemarea adevăratei prese este de a contribui la deschiderea de orizonturi, la adâncirea de adevăruri și la dinamizarea voinții naționale.

În această calitate, în serviciul acestui mare gând, ne permitem să facem unele reflexiuni, care, — poate — vor găsi și adevărați confrăți mai puternici și vor contribui la lămurirea unei tinute care ar trebui să fie astăzi a unanimității gazetăriei noastre.

Ne preocupăm clipă de clipă de toate problemele mondiale, pe care le comunicăm, le talmăcim și în nebuloasa cărora aruncăm și noi reflexe de energie și preconizăm soluții, — de care — natural, lumea din afară ori nu ia cunoștință ori nu ține seamă de ele.

Răsfoiți, la întâmplare ori care cotidian din capitală sau provincie și faceți socoteala chiar în bilanțul paginelor reduse, cât spațiu este destinat problemelor Indiilor, Australiei, Rusiei, Americii etc. și cât este rezervat celor curat românești sau aceluia care stau în legătură nemijlocită cu interesele noastre.

Purtăm și noi un războiu, pe care-l numim, și pe drept cuvânt, sfânt, căci este dus pentru deslegarea definitivă a întrebării ce ne-a pus-o istoria: de a fi sau a nu fi, și cât și în ce măsură ne obsedează pe noi rolul, evidențierea și aprofundarea lui în conștiința publică demonstrându-l și evidențiindu-l clipă de clipă, nu numai cu comunicatele oficiale răslețe, în care

se face bilanțul eroismului și jertfelor noastre, ci și în fapte, clișee, fotografii, care se imprimă și vorbesc și minți și inimii copilașilor noștri ca și judecății cumpătate și mature a vârstnicilor.

Numai în aceste chestiuni câte n'avem să învățăm și imităm dela cei cu care luptăm frățește și care ne pot fi cel mai strălucit exemplu de a învăța cum trebuie să talmăcim faptele și participarea noastră la limpezirea viitorului în care nădăjduim.

Sunt apoi și alte probleme care trebuie să ne preocupe în fiecare clipă. Indiferența și neparticiparea la problemele vieții naționale ne-au adus odată la ruina țării. Răspunderea o aruncăm în seama împrejurărilor și oamenilor păcătoși din trecut dar muțenia și lașitatea colectivă n'au fost oare și ele cel mai activ complice care ne-a făcut să lunecăm spre dezastru?

De sigur am fi niște criminali dacă am pune cea mai mică piedecă fie cu scrisul, cu fapta, fie cu abținere vinovată în calea celor ce au istovitoare răspundere istorică a conducerii publice.

Sunt probleme care nu e bine să se discute și pună de oricine, oricând și oriunde. Sunt însă dureri și necazuri pe care noi luptătorii cu condeii trebuie să le ridicăm și a căror sângerare interioară nu ne poate lăsa indiferenți, iar menținerea la suprafață a acestora este un serviciu real adus și celor lezați și conducerii țării.

Nu ne poate lăsa deci indiferenți soarta și bunurile alor o jumătate milion de frați ai noștri, căci soarta și

Continuare în pagina 3-a

Popas

de Dr. D. Chirculescu

Sunt multe lucruri pe care nu avem nevoie să le învățăm dela nimeni. Iată câteva din acelea.

Că luptăm dincolo de Nistru pentru a obține prăbușirea secularei amenințări slave de pe granița noastră de răsărit.

Că și Germania luptă pentru același scop, adică pentru a îndepărta amenințarea rusească de pe granița sa răsăriteană.

Pericolul comun pentru Germania și România fac ca cele două țări să fie alături în lupta din răsărit.

Lupta contra Rusiei se duce pe viață și moarte; în consecință nu pot exista jumătăți de măsură.

Toate acestea sunt pentru noi limpezi ca lumina zilei.

Totuși, ni s'a spus de unii, care înțeleg puține lucruri, că noi, Români, ne-am lăsat târâți în acest războiu contrar convingerilor și voinței noastre.

Răspunsul nostru a fost fără cuvinte; el este: Odesa, Perekop, Crimeea, Sevastopol, Marea de Azov, Feodosia...

Tot atâtea eroisme românești semănate și implântate cu sete, la fiecare pas, pe pământul dușmănos al vecinului nesățios. Eroisme care dela soldat și până la general, sunt tot atâtea acte de răpăcată voință, de convingere și de credință.

Ni s'au dat și „sfaturi”.

De pildă să ne oprim la Nistru. Fiindcă, — ni se spunea, — odată începută lupta, Germanii erau obligați, cu sau fără noi, să o continue până la zdrobirea Rusiei. Noi am fi rămas cu

— Continuare în pag. 3 —

FOILETONUL
GAZETEI TRANSILVANIEI

Sonnet

Pe culmea 'naltă sură și pustie
De veacuri lungi stă jalnica cetate
Cu ziduri vechi și turnuri dărâmate,
De fală stânsă tristă mărturie.

Doi plop bătrâni, cu frunze argintate,
De veacuri lungi îi tin tovărășie
Și 'ngână-a nopții dulce feerie
Vorbînd de morți uitați din vremi uitate.

„...Tu n'ai văzut cum umblă despletită
În miez de nopți, purtând pe cap cunună
Domnița 'n alb vestmânt învăluită?”...

Departa 'n vale miezul nopții sună
Sînistru, rar, clipită cu clipită.
Stau plopii muși și neclintii în lună.

Ecat. Pitiș.

IN NORDUL MOLDOVEI

de A. P. Bănuț

— Sfârșit —

Eu am venit cu alte gânduri și planuri, în Moldova!

Întâi, dac'o vrea și Dumnezeu, să mă vindec! De boalele trupului și mai ales de *cumplita boală a sufletului meu*: Ciuntirea Ardealului!

Apoi am de gând să umblu de-a lungul și de-a latul *Târgului Neamț* și-a împrejurimilor sale, împodobite acum cu toate frumusețile reci ale acestei *ierni bătrâne*, cum de mult n'am mai pomenit!

Vreau să văd cu ochii mei tot ce-i vrednic de văzut în aceste locuri.

Să văd „*Cetatea Neamțului*”, *Mănăstirile* din apropiere și — ceea ce am dorit așa de mult, de când eram băetan: *Humuleștii*, ce mi-au îndulcit copilăria cu întâmplările și isprăvurile minunatului povestitor al acestui sat glorios. Să văd căsuța cu cerdac, cu cuptor și grinzii strămoșești, în care s'a născut *marele Ion Creangă*. Să-i văd, în sfârșit, satul natal, cât e el de mare: cu *Vatra, Delenii, Bejenii* și cu *Ozana* „cea limpede ca cristalul”.

Căci nu numai județul acesta de munte, este de-o frumusețe unică și plin de mărețe monumente ale firii și ale istoriei noastre naționale dar însuși

INSTANTANEE

Malacul

Am văzut ieri un fâran târind cu multă trudă un vișel de bivou, care parcă nu învățase până atunci să umble căci se sprijinea pe partea dinapoi lăsând pe om să-și pună toate puterile ca să-l împingă. Se teamea, pe semne, de necunoscut. Nu știam pe cine să compătinesc: pe omul care asuda și se cătrănea sau pe biata vietate îngrozită de zelul acestuia. Scena aceasta însă mi-a amintit un caz asemănător la care am fost martoră cu câțiva ani înainte în frumosul nostru oraș pierdut de pe malurile Someșului.

Se găsea atunci în oraș un circ mare. Nu-nu aduc aminte Kludsky sau altul. Intr-o zi trecând pe stradă văzui doi oameni voioși ducând un animal. Unul trăgea de funia ce i-o înnodase după gât, celălalt împingea dinapoi. De departe crezui că-i un vișel alb pe care-l duc la măcelar și care nu voia să meargă, presimțind cum presimte dobitoacul când îl duce la moarte. Dar nu era vișel ca toți vișelii; era un malac alb ca laptele. Și nu-l duceau la măcelar, îl duceau la circ. Pentru bietul malac era însă tot una circ sau măcelar. El pricepuse că nu-l așteaptă niciun bine și se împotriva din toate puterile lui, încât abia răzbeau să-l țină doi oameni voioși. Picioarele nu-l mai țineau, cădea mereu, nările-i erau umflate, gura înclăștată și ochii lui albaștri, cu pupila mare la mijloc, rătăceau speriați dela om la om. Nu-l ajuta nimeni. Era predestinat să se facă artist și trebuia să se întâmple. În cele din urmă unul dintre bărbați fu silit să-l ia în spate căci drumul spre împărăția artei se arăta spinos de tot pentru bietul malac.

Sărmanul, își făcuse natura o poftă bizară să-l ticluască alb în loc de negru. Un capriciu, o trăsătură de penel, uite cât pot să schimbe! În loc să bage capul în jug, vișelul de bivou avea să ajungă o celebritate de circ, să facă complimente, să danseze vals și să stea cu toate patru picioarele pe fundul unui butoi. Și publicul, încântat, avea să aplaudze, iar el îi va mulțumi îndoindu-și grațios genunchiul. Imposibil cu clopoșel la gât o să-l admire atâta lume și nimeni nu va ști câte dăre însângerate, urmele „instrucției” se ascund sub blana lui albă ca spuma. Va fi prieten cu cămila, care-i va povesti basme din deșertul nisipos, îi va vorbi de fata morgana; tovarăș bun cu antilopa și cu zebra; va avea glorie și fân va avea destul, dar nițiodată o rază de soare, un petec de verdeață răcoros pe care să se așeze și să rumege tihnit. Niciun colț de popas liniștit, numai umbra cortului, lumina orbitoare a becurilor electrice și uruiul roților de tren.

În sbuciumata-i carieră de artist, trecând dintr'un oraș în altul, stăpânii lui l-au prezentat de sigur ca pe o raritate din munții tibetani, când el sărmanul a văzut lumina zilei în careva grajd sărăcăcios de sub dealul Feleacului.

Ecat. Pitiș

CRONICA LITERARA

de Aurel Marin

LUCIAN VALEA: *Metanii pentru fata ardeleană*. Colecția „Zarathustra”.

Tânărul licean care semnează Lucian Valea tipărește versurile sale bătaioase, în care își cântă cu egală dezinvoltură: iubita, neamul, plaiurile născudene, casa și pita.

Aerul de bravadă nu-i strică și nici propria alintare:

*Pentru tine, fată ardeleană,
Înfloresc văzdoage noi în pagini
Și hangere dure, de imagini
Te 'ncrustează sufletului rană.*

Fetele sunt deocamdată bemoli blonzi și pe acești bemoli blonzi poetul îi face părtași ai neliniștilor sale de îndrăgostit, prin chemări obsedante:

Hei, fată albă, Someșul murmură

Măi, fată albă

Hei, fata mea, etc.

Mersul lumii ca și semnificațiile faptelor sunt neserioase, cum îi stă bine unui adolescent. Chiar moartea este luată peste picior:

*Hei, moarte, când îmi bați la ușă, strigă
N'o sgâlțâi să sară din fântâni;
Și de-or cloci blestemele 'n plămâni
Așteaptă, că îmi pun de mămăligă.*

Iată însă că, în foarte scurtă vreme, autorul acestor nestăvilitate și ruri, nedisciplinat și gata să dea cu barda 'n Dumnezeu, reușește să realizeze câteva poezii pentru care i se șterg, ca și altora trecuți de întâia carte toate greșelile.

Poeziile sale *Salonul, Cântec și Sora*, reunite în ciclul *Carpet de spital* vădesc un poet ajuns la maturitate, cu subtilități care țin și de neliniștile sale dar și de tehnica apropiată de desăvârșire.

Este cazul aici a se accentua că poezia crește pe orice ogor, indiferent de experiența celui care o încearcă.

Ce instructiv de observat că, până acum, cele mai frumose versuri de război sunt scrise de un adolescent, aproape un copil, și ele au nu numai muzica unui *Chant de guerre parisien* de Arthur Reinband dar și o capacitate de emoție din cele mai vrednice de reținut.

Să nu întârziem și să ilustrăm aceste calități.

Din *Salonul*, întâiele două și ultimele trei strofe:

*Tifonul liniștea pe râni apasă
Ca timpul ce se scurge uniform,
În trupuri schilode visări adorm —
Nădejdea plouă peste ele deasă.*

*E-atâta alb că nici lumină nu e
Să se destrame prin fereastra lină.
Tihnită, ca un svon de violină,
Ascultă cum răsuflarea caldă sue.*

*Și răbufnește în zarea de cenușă,
Lătrând aprins, a carne vie, tunul . . .
În colț, cutremurat, se scoală unul
Cu ochii mari încremeniți spre ușă.*

*O clipă mai aude brandtul . . . cade
Din umăr, rămășiță, mâna ciungă,
Privirea vrea păreții să-i străpungă.
Lumina molcomă prin geamuri scade.*

*Și se împrăștie, albastră apă,
De tot apoi pălește și se stânge.
Gol, ochiul mai încearcă de s'adapă —
Tifonul liniștea pe râni se strânge.*

Notația este cursivă limpede; versul deplin încheșat.

În sfârșit, *Sora*, din care transcriem, începutul, denotă că poetul este atent și la ispitele cuvintelor și la acele, mai rare, ale inimii. Stângăciile se prefac în tot atâtea noi cadențe, inimitabile:

*Când treci, pornește liniștea să cânte
Așa de leneșe și de domoală,
Că sufletele-ar vrea să-ți doarmă 'n poală
Și șoapta ta încet să le descante.*

*Lumina stă o clipă la ferestre,
Mirată: Cum să intre, nepoftită?
Și peste inima neogoită
Privirea ta s'asterne a poveste.*

*Și rânile care dor și sângerează
Rămân în amintire, când le legi;
De le vorbești, par oameni întregi,
Și 'n fiecare inimă ești pază.*

Două fete

(POPULARĂ)

*La bădița-l meu la poartă
Două fete mari se ceartă.
Se certau se judecau
Și de loc nu se împăcau.*

*Cea mai mare-așa zicea
— Pe mine badea mă ia,
Mama l-a chemat la noi
Că-i dă car cu patru boi.*

*Cea mai mică așa zicea:
— Pe mine badea mă ia,
Nu-s bogată, nici făloasă,
Sunt ca tine mai frumoasă.*

*Am doi ochi și o gurică
Care-i place lui — Gheorghică
Și lui nu-i trebui avere,
De-ât buze subțirele.*

*Vom trăi ca doi iubiți
Ș'om fi cei mai fericiți.
Geaba sunt și boi și vaci
Dacă mândra nu ți-o placi.*

Cules de *Viorel Gh. Tudoran*

PREDICI ÎN PUSTIU

Weekend sau concediu zilnic?

Weekend — cuvânt englez împământat în lumea întreagă, înseamnă concediul sfârșitului de săptămână. În toate țările Apusului muncitorii cu palma, sau intelectualii abia apucă să termine săptămâna, ca să iasă la iarbă verde sau la orice recreație în aer liber. De sigur și acolo războiul va fi schimbat obligativitatea Weekend-ului, dar ideea fiind foarte sănătoasă nu va muri niciodată.

Un foarte cunoscut scriitor și propagandist american profesor *Witkin* lansează însă alt cuvânt: *concediu zilnic*, susținând principiul, că este mult mai rațional, ca fiecare zi să-și fie așa împărțită, ca după terminarea orelor de lucru să te bucuri 1—2 ore de mișcare'n liber, părăsind orice grijă profesională.

Dacă se zice, cu drept cuvânt, că „Nimica nou sub soare” apoi acest cuvânt se aplică în primul rând aci. Numai că descoperitorii lor le dau numiri noi dar ideea este veche, de când lumea. Biblia, care ne învață să lucrăm 6 zile în săptămână și a 7-a să ne odihnim nu este oare ea însăși mama prețioasă a Weekend-ului? Cei ce în frunte cu celebrul chirurg *Bilroth* dela Viena au cerut acum 50 de ani: *împărțirea zilei în cei 3 opt* adică 8 ore de muncă profesională, 8 ore de recreație, familie, muzică, mese, lectură-mișcare etc. și 8 ore de somn — nu sunt ei aceea care trebuie să-și asume paternitatea concediului zilnic?

Când eu în activitatea mea medicală și paramedicală de 30 de ani prețind scutul de dimineață, ca încă înainte de a începe munca ta de peste zi să te bucuri de puțină mișcare în fiecare zi nu cer și eu tot un fel de concediu zilnic? Poporul german, care are cuvântul „*Feierabend*” — adică liniștea sărbătorească a căminului tău după terminarea orelor de lucru, nu este și el strigătul după concediul zilnic? Regimul fascist italian, care a lansat în lume minunatele organizații *Dopolavoro* nu cuprind și ele ideea concediului zilnic, organizând timpul liber al muncitorului italian?

Da, Weekendul e mai bun decât sistemul nostru românesc de a căuta să ai o lună concediu de vară, când într'adevăr te bucuri de soare și apă ca apoi tot anul să trăiești o vieță sedentară în aer închis, dar concediul zilnic al profesorului american *Witkin* este și mai bun decât Weekendul — căci zilnic ai nevoie de ora ta de singurătate și mișcare'n liber. Deci, deși războiul feroce, ce a aprins întreg globul pământesc, nu prea ne dă ghes pentru asemenea preocupări, dar dacă ar fi să stabilim o ierarhie pentru sănătatea trupului și sufletului nostru aș stabili-o așa: concediu zilnic, Weekendul și concediu odată pe an — concediul zilnic fiind în fruntea lor.

Dr. M. Suciu-Sibianu

Târgul Neamțului îți oferă atâtea amintiri, pline de duioșie și poezie!

Uite... din geamul spitalului unde șed, se vede cășcioara cu pridvoraș și cu intrarea de-a dreptul din stradă, căsuța, în care pe vremuri a stat dulcea iubită a lui *Mihail Eminescu: Veronica Micle*. Pe peretele ei din față zăresc o tablă comemorativă dar textul ei e indescifrabil dela distanță la care mă găsesc. Peste drum, în fața casei, se înșiră „*plopi fără soți*”, pe lângă care trecuse de-atâtea-ori visătorul ei amant, olimpiantul maestru al celor mai încântătoare versuri din toată literatura românească!

Dar copacii sunt acum bătrâni, plini de mușchiu, descrențați, bolnavi!

Uaui din cei șapte „plopi”, deveniți celebri prin versul eminescian, va fi căzut într-o zi de boală fără leac a bătrânețelor sau va fi fost doborât de-o secure rece, nemiloasă, neîndurătoare — nu știu! Văd însă, c'au rămas în pi-

ciore numai șase, fiind de-acuma „cu soți” și stânjenind oarecum certitudinea unei amintiri literare...

*

Cum va înceta însă viscolul și s'o mai domoli gerul asta năpraznic, am să pornesc încetisor „pe lângă plopii (azi) cu soți”, martori ai celui mai nobil zădărniciu psihic! Voi umbla în preajma lor cu sufletul încărcat de vechi și duioase aduceri aminte; cu gândul proiectat, înapoi în timp, asupra tânărului de geniu și sfiosului poet de-odinioară, ce va fi bătătorit de-atâtea-ori această cărare, cu inima plină de icoana idealizată a *Veronicii*, muza inspiratoare a nenumăratelor sale poezii...

O, înălțate și divinule poet!
O, nenorocitele om care-al fost pe-acest pământ, marele, necunoscutul profet: *Mihail Eminescu!*

Te-am citit și răscetii, ca pe nimenia altul!

Din tinerețele mele te-ador, falnic și neîmblânzit Zeu păgân — încreștinat

însă prin amară și neconținută trudă intelectuală și morală... și martirizat apoi, ca un al doilea Crist, pe crucea sfântă a nespusei suferințe trupesti și chinuri sufletești!

Tu ai fost, *Magnificule*, umbra sacra ce-a călăuzit gândul, simțirea și fapta generației mele.

Tu vei continua a lumina neîncetat, ca un imens stâlp de foc nestins, arătând calea dreaptă a mântuirii noastre tuturor rândurilor de urmași, cât timp va mai stăru pe lumea asta un neam românesc!

Iată, binevoitoarea soarte a vrut, în sfârșit, ca și nevrednicia mea să poată călca, în pragul bătrânețelor sale, pe urmele sfințite ale pașilor tăi... prin fața căsuței unde a zăbovit odinioară iubită inimii tale: inima ta caldă, duioasă, îndrăgostită mereu de femeie, de neam și de țară — inimă curată, nobilă, îngerească, cum este a *Serafimilor* celor fără de moarte!

Teiul

după W. Müller

*La poarta casei noastre stă teiul neclintit;
În umbra lui odată visat-am fericit,
Pe trunchiul lui cel falnic am încrestat
[iubiri.*

Mă leagă de el multe, frumoase amintiri.

*Plecat-am într'o noapte mânat de-un dor
[pribeag,
Am zis un scurt adio tovarășului drag,
Dar el cu glas de freamăt, duios par'
[că-mi zicea:
Rămâi aici că 'n preajmă-mi odihna-ți
[vei afla.*

*În loc să iau în seamă îndemnul lui
[cel sfânt
M'am dus zorindu-mi pașii prin noapte
[și prin vânt
Și-acum deși-s departe, aud în preajma
[mea
Un glas șoptind: acolo odihna-ți vei afla.*

Ana Hanțu

Necazurile noastre

de I. Bozdog

— Continuare din pag. 1-a —

„bunurile lor sunt ale noastre și distrugerea lor este năruirea însăși a puterii de rezistență a statului nostru. În vreme ce pământul și puterea sfântă de sacrificiu și ajutor frățesc al țării îi hrănește aici, acasă, tot avutul lor se iese și confiscă.

Despăgubiri bănești de miliarde grele vor fi impuse de către „justiție“ în sarcina averilor câștigate cu sudoare

grea și muncă cinstită. De groaza acestor sarcini sute și mii iau toiașul pribegiei și astăzi, fie singuratici, fie familii întregi.

Cei care, sosiți pe pământul mântuirii, își oferă cu drag viața ca ostași pentru țara lor, își oferă cu aceeași abnegație și întreg avutul lor statului român, care trebuie să găsească formula legală de a intra el în posesiunea avutului propriilor lor cetățeni și fii.

Moartea insp. gen. silvic Baiu Crăciun

Martii, în 7 Aprilie a. c., a fost corborit spre veșnică odihnă în sânul pământului copilăriei sale trupul obosit de suferințe al celui ce a fost insp. general silvic *Baiu Crăciun*. Copilul vioiu și inteligent de odinioară al unei frunze familiei țărănești din Zărnești s'a reînțors între cei care niciodată nu l-au înșelat și care l-au înțeles cu adevărat.

Trista ceremonie au săvârșit-o protopopul *V. Stoicane* și preoții *I. Pizo* și *V. Pană*.

Au vorbit preotul *Pizo*, care a citit și o cuvântare a d-lui insp. școlar *Pompiliu Dan*, apoi *Dr. Ioan Bran-Lemeny*, iar în numele inginerilor silvici d-l ing. *Moldovan*.

La trista ceremonie a participat comuna cu tot ce are ea: frunze și oameni de rând.

Lăsăm să urmeze pasagiile caracteristice din cuvântarea d-lui *Dr. Ioan Al. Bran-Lemeny*.

„Pe Baiu Crăciun l-am cunoscut din copilărie: el era unul din copiii acestei comune, care se bucurau de favoarea bunicului meu Ioan Bran de Lemeny — prefectul de pe vremuri al jud. Făgăraș — de a sta gratuit în gazdă la dânsul, în fosta sa casă de pe dealul Cetățuii din Brașov. Eram ambii școlari ai Liceului Șaguna; el cu 2 ani înaintea mea, devenise un elev eminent. Prietenia noastră însă se închegease abia după bacalaureat, când ne întâlnisem la Viena, în anii 1909—1911. După terminarea Academiei de Silvicultură din Schemnitz a venit la Viena și s'a înscris la Școala Superioară pentru agricultură „Bodenkulturanstalt“. România Jună, cu activitatea ei multiplă pe teren național, social și chiar politic, cu entuziasmul robust și naționalismul înflăcărat al tinereții și al atmosferei capitalei austriece de atunci, ne-a înfrățit într'atâta, încât dacă nu locuiam împreună, eram veșnic nedespărțiți, discutând diversele probleme naționale, luptele duse cu guvernele maghiare, iar într'o noapte din preajma anului nou, îmi aduc aminte că acuma, ne găseam într'un tramvai electric cu alți colegi cântând „Deșteaptă-te Române“. După terminarea Academiei din Viena, Baiu Crăciun fu solicitat de statul ungar să intre în slujba lui. Acceptase numai cu greu. Abia a putut ieși din serviciul statului, cu toate că i se făcuseră cele mai ademenitoare promisiuni. Deodată cu România Mare, inginerul silvic Baiu Crăciun fu numit directorul Regiunii silvice din Sf. Gheorghe. A fost un specialist în branșă sa cum puțini erau în Țara Românească. Sunt sigur că nu greșesc, dacă afirm că muncea cel puțin 12 ore pe zi. Activitatea însă nu i-a fost just apreciată și răsplătită și afară de aceasta o boală meschină îi rodea sănătatea, iar împrejurări de altă natură i-au cauzat mult amar. A trebuit să-și ia refugiul într'un spital. De aici a ieșit oarecum refăcut. Ca pensionar s'a stabilit mai întâi la Brașov și apoi în comuna sa natală. În timpul acesta din urmă, prietenia noastră s'a închegeat și mai mult. A fost un naționalist adânc și sincer, care a simțit, cu instinctul sănătos al românului născut, calea adevărată a propășirii și mântuirii neamului nostru“.

„SOVATA“

Societate Balneară pe Acțiuni

CONVOCARE

Domnii acționari ai Societății Balneare „SOVATA“ din Tg.-Mureș conform Art. 7 din statute sunt invitați la a

XXI-a Adunare Generală Ordinară

care va avea loc în ziua de *Sâmbătă, 16 Mai 1942* ora 11 în biroul „Albina“ filiala din Tg.-Mureș, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea și constituirea Adunării Generale.

2. Raportul Consiliului de Administrație și al Comitetului de Censori asupra gestiunii anului 1940. Aprobarea bilanțului și contului de profit și pierderi pe anul 1940.

3. Descărcarea Consiliului de Adm. și a Com. de Censori de gestiunea anului 1940.

4. Modificarea statutelor și punerea lor de acord cu legile în vigoare.

5. Alegerea Consiliului de Adm. și a Comitetului de Censori.

6. Fixarea jetoanelor de prezență. Drept de vot la adunarea generală vor avea numai acțiunile din emisiunile I și II, deplin vărsate, care vor fi depuse la Banca „Albina“ din Sibiu, sau la oricare din filialele ei. Proprietarii acțiunilor vor trimite dovada de depunere până la 5 Mai 1942 la adresa președintelui societății *Ioan Vescan* Brașov, Str. Regent Buzdugan 12, pentru a putea fi trimise la timp la Tg.-Mureș. Tot până la această dată se vor trimite și procurile legalizate de Tribunal, sau de Notar Public, de către toți acționarii, care nu pot participa personal la adunare.

In procură nu se va indica numele delegatului, deoarece nu se știe, cine va primi viza de trecere.

Acțiunile depuse spre păstrare la Direcțiunea Soc. din Tg.-Mureș, conținez ca depuse pentru Adunarea Generală, dar și în acest caz este necesară procura legalizată.

În cazul când acționarii nu s'ar întruni în număr statutar la data de mai sus, adunarea generală se amână pe ziua de *24 Mai 1942* cu orice număr de acționari prezenți, în locul și la ora de mai sus.

Consiliul de Administrație

Primăria Municipiului Brașov

No. 10369/1942

Serv. Financiar

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală că în conformitate cu ordinul Ministerului Afacerilor Interne Nr. 45373/1942, toți acei ce primesc mărfuri transportate cu vagoanele Căilor Ferate Române, sunt obligați a le ridica imediat ce sunt avizați de organele C. F. R. că le-a sosit vreun transport.

Procedând astfel, se eliberează vagoanele, pentru alte transporturi care sunt atât de necesare mai ales azi, colaborând astfel pentru desăvârșirea operii de aprovizionare a întregii țări.

Comercianții cât și firmele de expediție sunt rugate a proceda deci cu toată promptitudinea și a anunța eventualele greutăți atât organelor locale de

Popas

de Dr. D. Chirculescu

Continuare din pag. 1-a

Basarabia, am fi tras foloasele victoriei germane fără alte noi sacrificii din partea noastră. Germanii ar fi luptat mai departe, noi am fi tras folosul.

E destul de cunoscut sistemul acesta: altul să lupte, tu să tragi folosul. L-a întrebuițat o mare putere. Il practică și unii, minusculi, care se cred căzuți cu hârzobul din cer și destul de dibaci ca să-și creeze și să-și păstreze foloase din sacrificiile altora, din trupul și din sângele vărsat de alții.

Dar se uită un lucru. A încredințat pe altul să-l ajute, spre a-l lăsa apoi să înfrunte singur lupta și pentru el și pentru tine, denotă un mare grad de perfidie. Și s'a uitat că perfidia este străină de sufletul românesc.

Nu ne-am oprit pe Nistru, pentru-

că Neamul acesta este conștient, știe pentru ce luptă și nu poate avea târgueli de făcut cu propriul său viitor. Luptă cu toată puterea lui, cinstit, aceeași luptă pe care o duce de două mii de ani pe aceste meleaguri. Hotărât, fără șovăeli, fără ascunzișuri, fără perfide dibăcii.

Acesta îi este sufletul, același cu al vechilor Daci și Romani, din care-și trage obârșia. Sufletul care justifică, — pe deasupra tuturor calomniilor sau greșitelor aprecieri din afară, — adâncă mândrie pe care Românul o are de neamul său.

E sufletul aspru cu care Românul se judecă pe sine.

Același, singurul cu care poate judeca pe alții.

Către întreprinderile comerciale

Avem onoare a vă aduce la cunoștință, că în conformitate cu dispozițiunile Art. 55 din legea pentru organizarea Ministerului Economiei Naționale, publicată în Monitorul Oficial Partea I-a, Nr. 72 pagina 2216 din 25 Martie 1942;

Art. 1. Toate societățile anonime pe acțiuni și în comandită pe acțiuni, sunt obligate ca în termen de 20 zile dela data publicării prezentei decizii în Monitorul Ofic. să depună la Oficiul Registrului Comerțului, unde își au înmatriculată firma, o declarație în dublu exemplar în care se vor arăta următoarele date:

1. Denumirea întreprinderii (firma și emblema)

2. Numărul de înmatriculare al firmei (numărul analitic).

3. Sediul întreprinderii.

4. Capitalul social (subscris, vărsat în numerar și natură).

5. Valoarea investițiilor mobile și imobile (după ultimul inventar).

La declarație se va anexa în dublu exemplar:

Un tablou al acționarilor cu arătarea numelui și pronumelui lor, domiciliul, cetățenia, originea lor etnică și a numărului de acțiuni ce le posedă așa după cum rezultă din registrul de acționari.

O listă a administratorilor, cenzorilor, directorilor și procuriștilor, cu arătarea numelui și pronumelui, domiciliul, cetățenia și originea etnică a fiecăruia.

Sediile secundare sau reprezentanțele din țară ale societăților străine vor arăta capitalul lor din țară, numele și pronumele reprezentanților, directorilor și procuriștilor, cetățenia și originea lor etnică.

Declarațiile și listele vor fi semnate de reprezentanții legali ai societății.

Art. III. Societățile care nu vor depune în termen declarațiile și listele arătate la art. I, sau vor face declarații inexacte, sunt pasibile de aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 55 al legii pentru organizarea Ministerului Economiei Naționale.

Rugându-vă să binevolți a lua la cunoștință cele de mai sus și a îndruma pe cei interesați.

Președinte,
Ing. Ion Ionică

Secretar,
C. Bobancu

conducere C. F. R., cât și Primăriei sau Prefecturii Județului.

Abaterile și întârzierile provocate prin neglijență, vor fi sancționate conform dispozițiilor legii pentru combaterea sabotajului economic.

Brașov, la 8 Aprilie 1942.

Primar,
Dr. N. G. V. Gologan

Secretar general,
Dr. V. Voicu

Primăria Municipiului Brașov

No. 6817/1942

Serv. Financiar și
Bir. Aprovizionării

Ordonanța No. 18/1942

Noi, Primarul Municipiului Brașov; Având în vedere dispozițiunile art. 9 și 64 din Decretul Lege cu Nr. 1215 pentru activarea producției, regimului prețurilor, reprimarea speculei ilicite și a sabotajului publicată în M. O. Nr. 102 din 3 Mai 1941, cu modificările sale ulterioare;

Având în vedere dispozițiunile deciziei Ministerului Economiei Naționale Nr. 673 publ. în M. O. Nr. 52 din 2 Martie 1942, prin care fixează prețul maximal al laptelui și al derivatelor sale;

Având în vedere avizul Camerei Agricole, a județului Brașov, dat cu Nr. 641/1942, prin care se propun prețurile arătate de Cooperativa de lăptărie Brașov;

Având în vedere propunerile Serviciului Veterinar și Zootehnic al Municipiului;

Având în vedere cererea Cooperativei de lăptărie Brașov și

Având în vedere cele discutate în ședința consultativă din 31 Martie 1942;

În baza drepturilor conferite nouă prin dispozițiunile art. 16 din Legea Administrativă,

O r d o n ă m

Cu data de 11 Aprilie 1942, se fixează prețul laptelui și al derivatelor lui după cum urmează:

1. Laptele:

a) Lapte de vacă nepasteurizat Lei 26 litrul.

b) Lapte de vacă pasteurizat la prăvălie Lei 29 litrul.

c) Lapte de bivoliță nepasteurizat Lei 32 litrul.

d) Lapte de bivoliță pasteurizat la prăvălie Lei 35 litrul.

2. Smântâna:

a) Smântână cu ridicata Lei 180 per kg.

b) Smântână cu amănuntul Lei 200 per kg.

3. Untul:

a) Unt nepasteurizat engros Lei 360, endetail Lei 400 per kg.

b) Unt pasteurizat engros Lei 410 endetail Lei 450 per kg.

4. Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă ordonanța Nr. 11 din 6 Martie 1942 și ordonanța Nr. 30 din 5 Noembrie 1941.

5. Infracțiunile la prevederile prezentei ordonanțe se pedepsesc potrivit dispozițiilor Decretului Lege Nr. 1215 din 1941, cu modificările sale ulterioare.

Brașov, la 7 Aprilie 1942.

Primar:

Dr. N. G. V. Gologan

Secretar General,
Dr. V. Voicu

CIU

Gazeta Transilvaniei

Informațiuni

In loc de cunună.

Personalul tipografiei „Astra” în loc de cunună de flori pe sicriul regretatului Ioan Colan senior a făcut o donațiune de Lei 2000 pentru Crucea Roșie-Brașov.

Vizită ministerială la Brașov

Zilele trecute a vizitat școlile și instituțiile culturale din orașul nostru d-l ministru I. C. Petrescu subsecretar de stat la departamentul Educației Naționale.

D-sa s'a informat la fața locului pentru ca în viitor școlile să poată funcționa din timp și în localuri proprii.

Sperăm că se va găsi posibilitatea de a plasa și Academia Comercială într'un local corespunzător, mai ales că unele școli particulare au clădiri încăpătoare și nu au numărul suficient de elevi.

Ar fi de dorit exproprierea acestor clădiri, fiind luate ale noastre fără nicio considerație sau compensație.

Dela Liga Navală — filiala Brașov

Duminecă, 19 Aprilie 1942, la orele 10 dim. are loc în sala „Astra” conferința d-lui Lt. comandor P. Popescu-Devesel cu subiectul „Acțiunile Marinei noastre”.

Curierul „ASTREI” Brașov

Căminele culturale ale Astrei-Brașov, care au făcut cerere pentru a li se aproba aparate de radio și încă nu le-au ridicat, sunt rugate a-și trimite delegatul la sediul despărțământului nostru din B-dul Regele Ferdinand nr. 12, pentru a le transporta.

Concurs pentru un loc de contabil-șef

La sediul Camerei de Comerț și de Industrie se va ține concurs în ziua de 30 Apr. 1942, orele 10 a. m. pentru ocuparea postului de „contabil-șef”, fără gradație, grupa A/27, tip 24 de salarizare, cu un salariu brut de 16.000 lei lunar. Cererile se vor înainta până cel mai târziu la data de 27 Aprilie a.c.

Angajări de diurniști

Administrația Financiară Brașov, pentru completarea vacanțelor ce are în serviciul interior și exterior, angajează funcționari diurniști: bărbați nemobilizabili și femei în vârstă de 18-45 de ani cu salariu de 6.000 și 7.200 lei lunar, precum și pensionari, plătiți cu o diurnă de lei 6.000 lunar, în afară de pensie.

Bărbații nemobilizabili și femeile, vor depune imediat cererea la Adm. Financiară, însoțită de: Certificatul de origine etnică, Certificatul școlar (minimum 4 clase secundare) și Certificatul medical, eliberat de medicul circ. resp.

Cererile și actele vor fi înaintate până cel mai târziu la 18 Aprilie 1942.

Deasemenea, angajează diurniști pentru postul de agenți de urmărire, cu studii de preferat, cel puțin 4 clase secundare.

CONVOCARE

„Perla-Bodog”, sursă minerală S. A. din Brașov, strada Prundului Nr. 9 își va ține adunarea generală în ziua de 26 Aprilie 1942, ora 3 p. m. cu următoarea ordine de zi: 1. Raportul general despre procesul și socotelile lui. 2. Bilanțul și darea absolutului. 3. Alegerea comitetului de supraveghere. 4. Propuneri. Dacă la prima convocare nu s'ar întruni numărul statutar de membri, adunarea se amână pe ziua de 30 Aprilie 1942, ora 3 p. m.

Acționarii își vor dovedi cu 3 zile înainte posesia acțiunilor legale.

Arseniu Vlăcu, președinte.

Cronica Războiului

Țară și oaste...

O țară fără armată, figura cândva ca întruchiparea idilică a pacifismului practic. Dar trăim încă vremuri când realitățile depășesc pe visători. O țară fără armată, ar fi cea mai nenorocită colectivitate, la discreția tuturor împrejurărilor potrivnice națiunii, la cheremul tuturor cutropitorilor, care, dintr'un neam, fie el cât de rezistent, ar face o turmă de oi fără năzuințe și fără voință.

Dar țara fără armată ar da și dovada unei lipse de simț al onoarei, căci onoarea unui neam nu poate fi apărută decât de oștirea veșnic trează la datorie. Oricât de mică ar fi oștirea și oricât de slabe puterile ei, loviturile de spadă pe care le va aplica dușmanului vor reabilita suficient națiunea cutropită.

Oștirea unei țări este deci scutul împotriva oricărei încălcări silnice, scut pe care se află gravată stema onoarei națiunii. Oștirea noastră românească, una dintre cele mai vechi ale Europei și una dintre cele mai viteze, îndreptățește pe deplin și mândria și nădejile cu care o privim. Dela legiunile romane, până la legiunile ardeleni ale anului de grație 1848; dela cavaleriștii lui Mihai Voevod, până la rusticii panduri ai lui

Tudor; dela arcașii lui Ștefan până la pușcașii lui Ioan Vodă cel Cumplit și dela vajnicii curcani ai lui Vodă-Carol, până la oștenii noștri de azi, aceeași pildă de eroism, aceleași inimi închinete Patriei.

O țară fără armată e o cetate clădită din nisip, pe care capriciul unui vârtej de vânt, sau a unui val de apă o surpă și o nimiceste. Ce siguranță poate oferi o cetate oricât de mare, clădită din nisip pe plaja unei mări. Tot atât de puțin sigur poate fi viitorul unei țări care a renunțat la armata sa, la scutul său împotriva capriciosului vrăjmaș. După însuși exemplul pe care ni-l dă firea, în sânul căreia vânturile și apa caută să dărâme și să roadă tot ce e statornic, tot astfel între neamuri unele vor să-și întindă stăpânirea și voința asupra altora. Vai de neamul care în clipe grele ca acelea nu dispune de arme puternice, purtate pe brațe oțelite...

De aceea cinstim și dăm toată încrederea cuvenită armatei noastre glorioase, căci fiecare ostaș reprezentă siguranța zilei noastre de azi și celei de mâine. Pe umerii oastei se sprijină viitorul Țării, libertatea și progresul tuturor fiilor ei.

Lupta pentru India

În momentul de față se desfășoară o luptă interesantă și foarte actuală: lupta pentru India. Pe de o parte, forțele japoneze tind să se apropie tot mai mult de fruntariile acestui vast domeniu pe care ne-am obișnuit a-l socoti al Coroanei engleze. Pe de altă parte, înșiși stăpânitorii de până acum, Englezii, își dau seama că nu vor mai putea cărmui opinia publică indiană cu vechile sisteme și depun eforturi pentru a capta simpatia și ascultarea forurilor conducătoare indiene.

În afară de faptul că Marea Britanie nu poate renunța atât de ușor la una din cele mai bogate colonii ale ei, care numără aproape la 400 milioane de supuși, India mai este în același timp necesară aliaților anglo-saxoni ca o punte de legătură între America—Australia și metropolă, ca o zonă de siguranță împotriva joncțiunii frontului german cu cel japonez și ca una din căile de legătură cu aliații ei sovietici și chinezi. Chiar zilele acestea, unul din conducătorii englezi și-a exprimat părerea că Anglia trebuie să se hotărască asupra unei singure căi de comunicație, pe care s'o apere bine și s'o facă în sfârșit folositoare luptelor care se duc. Această cale poate fi prea bine prin Oceanul Indian, prin Atlanticul de Nord, sau Pacificul de Nord. Faptul că Englezii depun stăruințe atât de mari pentru rezolvarea problemei indiene, ne

îndreptățește să credem că ei pun un preț deosebit pe calea Oceanului Indian și vor să aibă cât mai curând decizia cercurilor conducătoare indiene.

Tratativele duse de d-l Stafford Cripps, care a sosit la New-Delhi cu depline puteri din partea guvernului său, precum și intervențiile colonelului Johnson, în numele președintelui Roosevelt, păreau să aducă o rezolvare favorabilă tezei anglo-saxone. Se dădea chiar ca sigură numirea generalului Wawell ca vice-rege al Indiei și a lui Pandit Nehru ca ministru al apărării naționale. În ultimul moment însă, constatăm că membrii Congresului indian sunt încă departe de a-și da asentimentul definitiv pentru colaborarea cu Anglia, atâta vreme cât independența temeinică a poporului indian nu este asigurată.

Rămâne de văzut care va fi ultima invenție a Albionului pentru a obține acest asentiment. Deocamdată însă, d-l Stafford Cripps, cu toate deplinele sale puteri, se pregătește pentru reînțoarcerea la Londra, fără nici un rezultat practic.

Între timp, flota japoneză operează în voe în marea golf al Bengalului, scufundând recent două zeci și șapte nave englezești și un vas purtător de avioane, iar în Birmania, forțele japoneze împing mereu către Nord trupele anglo-chineze.

Americanii cer armistițiu?

Vreme de trei zile, agențiile de presă au transmis mai multe telegrame din sursă japoneză, după care trupele americane din Filipine, care rezistau în peninsula Bataan sub comanda generalului Wain-

wright ar fi cerut armistițiu. Până astăzi știrea nu capătă o confirmare definitivă, dar faptul ar putea fi absolut corespunzător realității, dat fiind că rezistența americană pe lângă că era fără sens,

de **Mardare Mateescu**

nu putea fi alimentată din afară. Cedarea rezistenței din Bataan ar însemna astfel unul din cele mai strălucite fapte de arme japoneze din acest războiu.

Din Filipine se mai anunță nimicitoare atacuri ale aviației japoneze asupra insulelor Corregidor și Caballo, aflate în apropierea portului Manilla unde se află instalate trupele japoneze.

Aceleași atacuri continuă asupra bazelor de pe coasta de Nord a Australiei.

Alături de strălucitele victorii ale marinei japoneze, succesele aviației rămân tot pe atât de vrednice de luat în seamă.

Situația pe frontul de răsărit și în Atlantic

Ultimele comunicate de pe frontul de răsărit, arată că acolo n'au avut loc lupte mai importante în ultimele 24 de ore. Atacurile bolșevice deslănțuite în primele zile după Paști, au fost complet zdrobite de către forțele aliate româno-germane. În sectorul central, mai multe formațiuni inamice au fost nimicite. Deasemeni în sectorul de Nord, mai multe atacuri sovietice sprijinite de formațiuni de tancuri au fost respinse cu pierderi mari pentru inamic.

Comunicatele mai arată că în Lapponia, o formațiune de vânători de munte germani împreună cu formațiuni finlandeze au reușit să cucerească un punct de sprijin întărit al Rușilor. Cu acest prilej au fost nimicite patruzeci de cuiburi de luptă inamice, împreună cu oamenii care se aflau acolo.

Pe lângă bombardamentele efectuate asupra mai multor porturi sovietice dela Marea Neagră și pustiitoarele ravagii făcute de aviația italo-germană asupra Maltei, fapt care a neliniștit profund opinia publică engleză, aviația germană a doborât deasupra Canalului Măneci 7 aparate inamice, iar deasupra Reichului alte 12 aparate.

Submarinele germane au scufundat în 48 de ore 12 vase de comerț cu o deplasare de 94.000 tone.

Pe frontul din Africa se înregistrează o activitate a aviației, care lovește în special spatele liniilor inamice și centrele de aprovizionare.

O victorie marină românească

O veste foarte recentă, vorbește despre o victorie a marinei românești în apele Mării Negre. Se arată anume, că crucișătoarele românești au interceptat prezența unui submarin inamic în apele noastre teritoriale și au urmărit acest submarin până în apropierea capului Tuzla.

Aici, echipagiile românești au deschis o adevărată vânătoare asupra submarinului sovietic, care a fost lovit și a căzut în adânc.

Presa italiană și germană menționează elogios bravura vaselor de luptă românești, care asigură intangibilitatea litoralului nostru, descriind pe larg peripețiile acestui glorios episod din luptele duse de către marinarii noștri în actualul războiu.

Redactor responsabil
ION BOZDOG